

θεν ἡ σελήνη φαίνεται ἀνεπίδεκτος ζωϊκῶν ὀργανισμῶν καίτοι ἐξ ἀπωτάτου ὁμοίων μὲ τὰ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀπαντωμένων.

Ἐν τοῖς μονήροις ἐκείνοις πεδίοις, ἔνθα ἐπικρατεῖ θανάσιμος σιγὴ, μάτην ἤθελε κινηθῇ τὸ χεῖλος ἵνα προφέρῃ λέξιν, ἵνα ὑψώσῃ φωνήν· οὐδεὶς θ' ἔπετελείτο ἡχος . . . σιγὴ φρικώδης· δρυμόνες ἄγριοι μὴ ἐμψυχούμενοι ὑπὸ τῶν μορμυρισμῶν τοῦ ῥύακος, ὑπὸ τῆς αὔρας τοῦ ζεφύρου, ὑπὸ τοῦ θροῦ τοῦ φυλλώματος. Πανταχοῦ γυμνότης τρομερά· ὁμοίον τι μὲ τὸν γρανιτώδη σκελετὸν τῆς γῆς, ἀπογεγυμνωμένης τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν μεγαλοπρεποῦς καὶ ποικιλοτάτου φλοιοῦ· χώρα πληκτικὴ, τραχεῖα, ζοφώδης, ὑφαιστεία.

Οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀπόψεως, πέραν τῆς ἀτμοσφαίρας μας, μᾶς παρουσιάζεται ἄλλη τις σφαῖρα, ἣτις ὁμοία ὑπὸ τινος μόνου ἐπόψεως πρὸς τὴν ἡμετέραν, εἶναι ὅλως αὐτῆς ἐν γένει διάφορος. Καὶ εἰς πᾶν σημεῖον τοῦ σύμπαντος καταφαίνεται ἡ ἀόριστος αὕτη ὁμοιότης ἡνωμένη μετὰ καταπληκτικῆς καὶ ἀνεξαντλήτου ποικιλίας.

Τ. Ζ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ

ΛΙΘΓΗΜΑ

(Συνέχ. καὶ τέλος. Ἴδε φυλλ. δ'.)

— Πολὺ ἀγαπῶ τὸ παιδίον αὐτὸ, ὑπέλαβεν ὁ Ῥώσος μειδιῶν παραδόξως. Αὔριον, ἐπειδὴ ἔχω πολλὰς ἐργασίας πιθανὸν νὰ μὴ ἐξέλθω, ὥστε φέρετο διὰ νὰ ἔχω αὐτὸ ὡς σύντροφόν μου, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχω σέ, Μαρία μου, προσέθηκε θωπεύων αὐτήν. Δὲν γνωρίζεις πόσον μὲ εὐχαριστοῦν τὰ μικρὰ παιδία· πρόσεξε! εἰάν δὲν μοὶ τὸ φέρῃς, θὰ ἐννοήσω ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾷς.

— Ἐγώ! δὲν σᾶς ἀγαπῶ! ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχὴς νεάνις.

— Δὲν λέγω τοῦτο, ἀλλὰ...

— Θὰ καταβάλω πᾶσαν προσπάθειαν· χαίρετε!

— Πῶς; ἔτσι φεύγει ὁ κόσμος! εἶπεν ὁ κόμης· θὰ μὲ ἀφήσῃς σήμερον ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἔρωτός μας;

Καὶ ὁ εὐγενὴς Ῥώσος περιβαλὼν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὴν Μαρίαν ἐπέθηκε φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου της.

— Α! μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀνέκραξεν ὁ κόμης μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῆς καταρρίπτων τὸ προσωπεῖον ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ὁποίου διέπραττε τοσαῦτα ἐγκλήματα. Ἀγνοῶ τίς τῶν δαιμόνων μοὶ χρησιμεύει ὡς πύρινος στύλος διὰ νὰ ἀποδώσω αὐτῷ μυρίας εὐχαριστίας... Διὰ τῆς ἀθωοτάτης ταύτης νεάνιδος, καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ παράδοξον, μέλλω νὰ ἐκτελέσω τοὺς καταχθονιωτάτους σκοποὺς μου. Ἀλλὰ κρίμα! νὰ γεννηθῶ εὐγενής... προσέθηκε καγχάσας· εἶμαι γεννημένος διὰ νὰ ὑποκρίνωμαι εἰς τὸ θέατρον. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πιστεύω ὅτι καὶ εἰς τὸν Τάλμαν αὐτὸν ἀκόμη θὰ ἤμην ἱκανὸς νὰ δίδω μαθήματα, ὅσάκις ἐπρόκειτο νὰ ὑποκριθῶ τὸν ἐραστήν. Αὔριον, ἐξηκολούθησε μετὰ μικρὰν σιωπὴν, θὰ μοὶ φέρῃ ἡ ἀγαπητὴ μου Μαρία τὸν υἱὸν τῆς κυρίας Πέτκωφ· πρέπει ὁ μικρὸς νὰ συνειθίσῃ νὰ μένῃ μετ' ἐμοῦ... Ἴσως τοῦτο μοὶ χρησιμεύσῃ...

Καὶ τῶνόντι τὴν ἐπιούσαν ἡ θαλαμηπόλος ὠδήγησε μεθ' ἑαυτῆς τὸ παιδίον· ὁ κόμης δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ λέξεις, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὴν Μαρίαν του. Περιεποιήθη τὸ παιδίον ὅσον ἠδυνήθη περισσότερον, προσήνεγκεν αὐτῷ παιγνίδια, ζακχαρωτὰ, δῶρα... Τὸ ἠρώτησεν ἂν θὰ ἐπανέλθῃ πάλιν μετὰ τῆς Μαρίας, ἂν τὸν ἀγαπᾷ... Λαβὼν δὲ παρ' αὐτοῦ καταφατικὴν ἀπάντησιν ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του σκιρτήσασαν.

— Νὰ ἔρχεσαι, παιδάκι μου, νὰ ἔρχεσαι... εἶπε θωπεύων τὸ παιδίον.

— Μάλιστα, κύριε, ἐψέλλισεν ὁ μικρὸς, θὰ ἔρχωμαι.

— Ἀκούεις, Μαρία; αὔριον πάλιν νὰ τὸν φέρῃς μαζὶ σου· ἔλα, παιδί μου, νὰ σὲ φιλήσω. Βεβαίως δὲν ζηλεύεις, εἶπε πρὸς τὴν Μαρίαν μειδιῶν.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπανελήφθησαν τὰ αὐτὰ, ὁ μικρὸς ἦτο κατευθουσiasμένος διὰ τὸν κόμητα.

Η΄.

Ἦτο μεσημβρία.

Ἡ κυρία Πέτκωφ ἐκάθητο ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, παίζουσα μὲ τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους τοῦ υἱοῦ της, τὸν ὁποῖον εἶχε πλησίον της· ἡ μέλαινα ἐνδυμασία ἣν ἔφερεν ἔνεκα τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της παρείχεν αὐτῇ πλείστας καλλωνὰς καὶ ὠραιότητας. Τὴν στυγμὴν ἐκείνην ἀναμνησθεῖσα τοῦ συζύγου της ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμόν.

Μετ' οὐ πολὺ εἰσελθοῦσα ἡ Μαρία ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσιν τοῦ κόμητος· ἡ φύσει ἀγαθὴ καρδιά της ἀπέβαλε τὴν ιδέαν τοῦ νὰ μὴ δεχθῇ αὐτὸν, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ἡ γυναικεία περιέργεια ὥθησεν αὐτὴν πρὸς τοῦτο. Τί ἄρ' αὖτε ἔμελλε νὰ ἀκούσῃ; δὲν εἶχει εἶπει πρὸς αὐτὴν ὁ κόμης ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἐπανεέλθῃ; Προεμάντευε κάπως τοὺς σκοποὺς τοῦ κόμητος καὶ ἦτο ἐτοίμη...

Ποσάκις ὁ ἄνθρωπος, ὅταν θέλῃ νὰ πράξῃ τι, ἐξαπατᾷ καὶ πείθει ἑαυτόν;

— Αἶ! ἀφοῦ ἦλθεν, εἶπε μετὰ τινος δυσαρесκείας, ἃς εἰσέλθῃ.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθε καὶ πάραντα ὁ κόμης ἐνεφανίσθη.

— Κυρία, ἦλθον ὅπως ἐκφράσω τὴν μεγίστην μου λύπην τὴν κατέχουσιν τὴν καρδίαν μου ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ συζύγου σας, εἶπε μετὰ θλιβερᾶς μελαγχολίας· διότι ὑμεῖς μὲν ἀπωλέσατε σύζυγον προσφιλῆ, ἐγὼ δὲ φίλον εἰλικρινῆ...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε κόμη, διὰ τὴν ἀγαθὴν σας καρδίαν.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἐπεκράτησεν ἄκρα σιωπὴ· ἡ κυρία Πέτκωφ ἔκλινε πρὸς τὸ ἔδαφος τοὺς πλήρεις δακρύων ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ συζύγου της ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, ὁ δὲ κόμης ἐθεώρει αὐτὴν μετ' ἐκστάσεως.

— Κυρία, εἶπε τέλος, ἀφοῦ μυριάκις ἀνεμάσθησεν ἐν τῇ διανοίᾳ του ὅσα ἔμελλε νὰ εἶπῃ, σκέπτομαι τώρα πῶς θὰ

διάγετε μόνῃ, ἄνευ οὐδενὸς στηρίγματος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τῇ ἀληθείᾳ θλίβομαι μέχρι θανάτου...

— Εὐχαριστῶ, κύριε κόμη, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλικὴν σας ταύτην πρόνοιαν, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Πέτκωφ. Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἠυδόκησε νὰ παραλάβῃ τὸν σύζυγόν μου, τοῦ λοιποῦ θὰ ζήσω ἀνατρέφουσα τὰ τέκνα μου, ἅτινα θὰ μοὶ ἀναμνησκουσι τὸν προσφιλῆ, ἀλλὰ καὶ δυστυχῇ Ἰωάννην μου...

— Τὸ γνωρίζω, κυρία. Πᾶς καλὸς χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Ὑψίστου, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ ῥωσικῆς τῶντι ψευδευβλαβείας καὶ ὑποκρισίας, ἀλλὰ λυποῦμαι, διότι ὑμεῖς, ἡ συνειθίσασα νὰ ζῆτε ἐν ἀνωτέρῳ κοινωνίᾳ, ἥδη θὰ διάγετε βίον μονότονον ἐν τῇ πληκτικῇ ταύτῃ κωμῳπόλει, ἣν σᾶς καθίστα πρότερον εὐάρεστον ἡ παρουσία τοῦ συζύγου σας...

— Πολὺ καλλίτερα θὰ ζήσω ἐνταῦθα, κύριε κόμη· ἔχω σκοπὸν νὰ μὴ ἐμφανισθῶ πλέον εἰς τὸν κόσμον, ὥστε ἡ δι' ἄλλους πληκτικὴ αὕτη κωμὸπολις, δι' ἐμὲ θὰ ἦναι εὐχάριστον καταφύγιον.

— Πρὸς Θεοῦ! προσφιλὴς μοι κυρία· μὴ λέγετε τοῦτο... Εἴσθε εἰσέτι νέα, εἴσθε ὠραία καὶ τῇ ἀληθείᾳ θὰ ἦναι λίαν λυπηρὸν νὰ στερηθῇ ὁ κόσμος τῆς παρουσίας σας τόσῳ ἐνωρίς...

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο, κύριε κόμη;

— Δὲν τολμῶ νὰ ἐκφράσω καθ' ὅλοκληρίαν τὴν ιδέαν μου ταύτην, κυρία... ἡ μνήμη τοῦ προσφιλοῦς ὑμῖν συζύγου εἶναι τόσῳ νωπὴ, ὥστε διστάζω νὰ...

— Ὁμιλήσατε, κύριε, ὁμιλήσατε ἀφόβως, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Πέτκωφ, ἥτις, ὥς καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, ἦτο ἐτοίμη νὰ ἀκούσῃ πᾶσαν ἐξομολόγησιν.

Ἐὰν ἄλλη τις ἦτο εἰς τὴν θέσιν τῆς κυρίας Πέτκωφ θὰ ἔτρεμεν ὑποδεχομένη τὸν κόμητα· θὰ ἐφοβεῖτο μὴ παραπεισθῇ ἐκ τῆς ὠραιότητος, τῶν τίτλων, τῆς εὐγενείας, τοῦ πλούτου, ἀλλ' ὥς πρὸς αὐτὴν, ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα. Εἶχεν ἐδραίαν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἀρετὴ αὐτῆς ἦτο ἀκατάβλητος· ἀλλ' ἴσως τις ἐρωτήσῃ· διατί λοιπὸν ὑπεδέχετο τὸν κόμητα;

Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἦτο βεβαία περὶ τῆς μὴ ὑποχωρήσεώς της.

Ἄλλως τε καὶ διατί νὰ μὴ ριφθῇ τις καὶ εἰς τοὺς μεγίστους τῶν κινδύνων, ὅταν ἦναι βέβαιος ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ τοὺς ἀποφύγῃ;

— Σὰς εὐγνωμονῶ, κυρία, ἀνέκραξεν ὁ κόμης λαβὼν τὴν ἄδειαν νὰ ὁμιλήσῃ ἀφόβως· γνωρίζετε δὲ πρὸς τοῦτοις ὅτι δὲν δύναμαι νὰ περιμείνω ἐπὶ πολὺ. Ὑπακούω, κυρία, εἰς διαταγὰς ἀνωτέρας, ὥστε εἶναι λίαν πιθανὸν νὰ λάβω τοιαύτας ὅπως ἀπέλθω ἐντεῦθεν... Διὰ τοῦτο, κυρία, ἀνάγκη νὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου... Καταστήσατέ με εὐτυχῇ... σὰς ἀγαπῶ... προσφέρω ὑμῖν τὴν χεῖρά μου, θὰ μοὶ ἀρνηθῇτε τὴν ἰδικήν σας;... Δεχθῆτε νὰ γείνετε κόμησσα Ἰβανόφσκη.

Ὁ καταχθόνιος Ῥώσος ἐπίτηδες ἀφῆκε τὴν λαμπροτέρα τῶν προτάσεών του τελευταίαν θέλων οὕτω νὰ κολακεύσῃ τὸ φύσει κενόδοξον τῆς γυναικός· ἀλλ' ἡ κυρία Πέτκωφ ἤκουσεν ἀταράχως τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην· πλὴν δὲ τούτου ἐκ τῶν λόγων τοῦ κόμητος εἶχεν ἐννοήσῃ ποῦ θὰ ἔληγεν ἡ συνομιλία αὕτη.

— Κύριε, ὑπέλαβε, σὰς εἶπον καὶ πρότερον, νομίζω, ὅτι ἡ μόνη μου ἐνασχόλησις θὰ ἦναι ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων μου...

— Τῶν τέκνων σας! ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὁ κόμης γονυπετήσας. Τὰ τέκνα σας, Ἀλεξάνδρα, θὰ ἦναι καὶ ἰδικά μου... θὰ τὰ ἀνατρέφωμεν ὁμοῦ... θὰ τὰ ἀγαπῶμεν... ὦ! κυρία! δεχθῆτε τὴν ἔνωσιν ἡμῶν ταύτην, προσέθηκε λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν· ἂ! εἰναι ἐγνωρίζετε πόσον σὰς ἀγαπῶ, δὲν θὰ ἡρνεῖσθε...

— Κύριε κόμη, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Πέτκωφ διατηροῦσα πάντοτε τὴν ἀταραξίαν της, πᾶς ἄνθρωπος ἔχει τὰς ιδέας του, ἐπομένως ἔχω καὶ ἐγὼ τὰς ἰδικάς μου· νομίζω λοιπὸν ὅτι δὲν εἶναι τόσῳ ἔντιμον, ἐκτὸς μεγίστης ἀνάγκης, γυνὴ ἀπολέσασα τὸν σύζυγόν της νὰ λαμβάνῃ καὶ δεύτερον καὶ οὕτω νὰ ἐπιλανθάνεται τοῦ πρώτου. Πᾶσα γυνὴ, κατ' ἐμέ τοῦ-

λάχιστον, ἔχει καθήκον, ὀφείλει νὰ τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος συζύγου της. Ἴσως εἶπητε ὅτι εἶμαι αὐστηρά· δυστυχῶς τοιαῦτα εἶναι τὰ φρονήματά μου... Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐγὼ οὐδεμίαν ἀνάγκην ἔχω· ὁ Ἰωάννης μου μοὶ ἀφῆκεν ἱκανὴν περιουσίαν, ὥστε δύναμαι νὰ ζήσω μετὰ τῶν υἱῶν μου ἀνέτως· τελευταῖον ἢ ἀπόφασίς μου αὕτη εἶναι ἀμετάτρεπτος...

— ὦ κυρία! μετατρέψατε τὴν σκληρὰν ταύτην ἀπόφασιν... σὰς ἀγαπῶ...

— Τὸ γνωρίζω, κύριε, καὶ διὰ τοῦτο τοσαύτην ἤδη ὥραν ὑποφέρω ἀκούουσα τὰς προτάσεις σας, ὑπέλαβε μετ' ἀνακτῆσεως· διότι μὲ ὅλην τὴν ἀταραξίαν της ἡ τὸ ψυχρὸν αἷμα, ὡς θὰ ἔλεγέ τις τῶν νεωτεριζόντων, δὲν ἡδυνήθη νὰ κρατηθῇ. Ἐὰν ἄλλος τις ἦτο εἰς τὴν θέσιν σας, ἐξηκολούθησε, θὰ τὸν ἀπέπεμπον πάραντα ὡς τολμῶντα τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου μου νὰ μοὶ κάμνῃ προτάσεις περὶ συνοικεσίου καὶ ὑμεναίων... σὰς ἀνέχομαι ὅμως, κύριε κόμη, διότι σὰς οἰκτεῖρω ἀπὸ καρδίας.

— Μὲ οἰκτεῖρετε, κυρία! καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ κόμης εἰσέτι ἐλπίζων. Παρὰ τῷ οἰκτιρμῷ ὑπάρχει ἡ συμπάθεια καὶ παρὰ τῇ συμπαθείᾳ ὁ ἔρωσ...

— Διότι βλέπω ὅτι ὁ πρῶτος ὑμῶν ἔρωσ, ἀπήντησεν ἡ κυρία Πέτκωφ, ὡς μοὶ εἶπετε καὶ ἄλλοτε, εἶναι τόσῳ ἀτυχῆς... διότι βλέπω ὅτι δὲν δύναμαι νὰ καταστήσω εὐδαίμονα τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐπανήγαγον εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, προσέθηκε μεθ' ὑποκεκρυμμένης εἰρωνείας.

— ὦ! ναί· προσφιλὴς μοὶ Ἀλεξάνδρα, ναί! ὑμᾶς πρώτην ἠγάπησα ἀληθῶς... Ὑμεῖς τὸν διεφθαρμένον ἐμέ τὴν συνείδησιν κατεστήσατε ὄντως ἄνθρωπον... κυρία... ἀποφασίσατε! ὦ! μὴ μὲ ἀφίνετε οὕτω πᾶσχοντα...

— Σὰς τὸ εἶπον, κύριε, ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάκλητος!

— ὦ! κυρία! σὰς καθικετεύω, σὰς παρακαλῶ!...

— Μάταιαι αἱ παρακλήσεις!...

— Θὰ μὲ φέρετε εἰς ἀπόγνωσιν, κυ-

ρία, ἀκούετε! θὰ μὲ φέρετε εἰς ἀπόγνω-
σιν, ἀνέκραξεν ὁ κόμης ἰδὼν ὅτι τὸ τόσῳ
καταχθονίως τεχνουργηθὲν σχέδιόν του
ἀπετύγχανεν.

Ἡ κυρία Πέτκωφ ἐρρίγησεν ἀκού-
σασα τὸν τόνον μεθ' οὗ ὁ κόμης ἀπήγ-
γειλε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις.

— Ἀδύνατον, εἶπε καθ' ἑαυτήν, ἄν-
θρωπος ἀγαπῶν ἀληθῶς νὰ ὁμιλῇ οὕτω...
Ἐὰν μοι ἔλεγεν ὅλα ταῦτα διὰ νὰ μὲ
ἀπατήσῃ; προσέθηκε καταληφθεῖσα ὑπὸ
τρόμου σπασμωδικοῦ. Ἐτελειώσαμεν,
ἐτόλμησε νὰ ψελλίσῃ φοβουμένη νὰ
προσίδῃ τὸν κόμητα.

Ἦδη μετενόει ὥς μὴ ἀποπέμψασα
αὐτὸν ἅμα ἐλθόντα· τοσοῦτος φόβος εἶχε
διαχυθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ της.

— Μάλιστα ἐτελειώσαμεν, κυρία,
εἶπεν ὁ κόμης ὑποκώφως. Τώρα ἦλθε καὶ
ἡ σειρά μου, προσέθηκε καθ' ἑαυτὸν.

Ὅποια ἔκφρασις ὑπῆρχεν ἐν τῇ μορφῇ
του κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν δυνά-
μεθα νὰ εἴπωμεν! ...

Θ'.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὰ ἀνωτέρω συμ-
βάντα εὐρίσκομεν τὸν κόμητα συνδιαλε-
γόμενον μετὰ τῆς Μαρίας ἐν τῷ δωμα-
τίῳ του.

— Λοιπὸν θὰ φέρῃς ἀπόψε τὸν μι-
κρὸν ἐδῶ, ἔλεγεν ὁ κόμης πρὸς τὴν θα-
λαμηπόλον.

— Διατί ἡ ἐπιμονὴ αὕτη, κύριε;

— Τί σέ μέλει;

— Πῶς τί μὲ μέλει! Ὅταν τὸν ζη-
τήσῃ ἡ κυρία, τί θὰ τῇ ἀπαντήσω;

— Θὰ τῇ ἀπαντήσῃς ὅτι ἐγὼ τὸν ἐ-
κράτησα ἀπόψε... εἶπέ πρὸς τούτοις εἰς
αὐτήν ὅτι τὸν ἀγαπῶ πολὺ, ὅτι θέλω νὰ
ἔχω αὐτὸν πλησίον μου... Εἶπέ ὅτι μὲ
βλέπεις πολὺ τεθλιμμένον καὶ ὅτι ἡ
μόνη μου παρηγορία εἶναι νὰ τὸν ἔχω
πλησίον μου. Ἐννοεῖς;

— Αὐτὸς ἄρά γε εἶναι ὁ σκοπὸς σας;
ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις δισταζούσα.

— Αὐτὸς, Μαρία μου, αὐτὸς, ἀπῆν-
τησεν ὁ κόμης μειδιῶν.

— Πόσον ἀγρίως ἐμειδιάσατε, κύριε!

εἶπεν ἡ Μαρία καταληφθεῖσα ὑπὸ τρό-
μου· τῇ ἀληθείᾳ μὲ ἐκάματε νὰ τρομάξω.

— Εἶσαι παιδί, Μαρία μου, ὑπέλα-
βεν ὁ κόμης θωπεύων αὐτήν. Λοιπὸν θὰ
μοῦ τὸν φέρῃς;

— Ἀδύνατον, κύριε, ἀδύνατον! σκε-
φθῆτε τὴν δυσάρεστον θέσιν, εἰς τὴν ὅποίαν
θὰ εὐρεθῶ, ὅταν ἡ κυρία τὸν ζητήσῃ...

— Λοιπὸν δὲν μὲ ἀγαπᾷς!

— Ἐγὼ κύριε! ἰδοὺ θυσιάσατέ με...
ὅ,τι θέλετε κάμετέ με... μήπως δὲν εἶμαι
ιδικῆ σας; δὲν ἀνήκω εἰς σᾶς; ἀλλὰ μὴ
ζητῆτε νὰ πράξω τοῦτο...

— Ἀρνεῖσαι; φύγε λοιπὸν! ἀνέκρα-
ξεν ὁ κόμης δεικνύων τὴν θύραν καὶ παρα-
τηρῶν τὴν Μαρίαν διὰ τοῦ ἰδιάζοντος εἰς
αὐτὸν βλέμματος.

Ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ νεᾶνις δὲν θὰ ἠδύ-
νατο νὰ ἀναχωρήσῃ· ἐγνώριζεν ὅτι αὕτη,
λέγουσα ὅτι τῷ ἀνῆκεν, ἔλεγεν ἀλήθειαν.

Ἡ ἀτυχὴς Μαρία ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς
στιγμὰς ὑπὸ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἀκίνη-
τος, ὥς ἄγαλμα, ἔπειτα ῥιφθεῖσα πρὸ
τῶν ποδῶν τοῦ κόμητος.

— Μὴ μ' ἀποβάλλετε οὕτω! λυπηθῆτέ
με! ἀνέκραξε καὶ πάραυτα ἔμεινεν ἀκί-
νητος, ὥς ἀπολιθωθείσα.

Ἡ σθάνθη τι σκιρτήσαν ἐν τῇ κοι-
λίᾳ της...

— Σᾶς ἀγαπῶ! ἐξηκολούθησε κλαί-
ουσα, καὶ σείεις...

— Μὲ ἀγαπᾷς! σὺ μὲ ἀγαπᾷς! ὑπέ-
λαβεν ὁ κόμης ἀναλαμβάνων τὰ θωπευ-
τικόν του ὕφος. Ἐὰν μὲ ἠγάπας, θὰ ἔφε-
ρες τὸν μικρὸν ἀπόψε, χωρὶς νὰ ἀντι-
λέγῃς τόσῃν ἤδη ὥραν.

— Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ γείνῃ
τοῦτο ἀπόψε; ἠρώτησεν ἡ ἀτυχὴς θαλα-
μηπόλος ἐνδίδουσά πως.

— Ὅχι, κόρη μου, ὄχι! ἀλλὰ δὲν μοι
λέγεις διατί φοβεῖσαι νὰ πράξῃς τοῦτο;
Ἡ Μαρία ἐσκέπτετο.

— Θὰ μοι τὸν φέρῃς λοιπὸν, ἄγγελέ
μου, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης θέλων νὰ
καταπείσῃ αὐτήν ἐντελῶς, δὲν εἶναι
ἀληθές; ὦ! πόσον σὲ ἀγαπῶ!... πόσον
εἶσαι καλή!... προσέθηκεν ἐναγκαλιζό-
μενος καὶ ἀνεγείρων αὐτήν. Εἶσαι ἄγγε-
λος, Μαρία μου!...

Τοσαύτην ἐπιβρόχην εἶχον οἱ λόγοι, τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος, ὥστε ἡ ἀτυχῆς θαλαμηπόλος ὑπέσχετο νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ τὸν υἱὸν τῆς κυρίας Πέτκωφ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

— Ἀ! ἀλήθεια, προσέθηκεν ὁ κόμης, πιθανὸν ὁ μικρὸς, ἂν καὶ τόσον μὲ ἀγαπᾷ, νὰ ζητήσῃ τὴν μητέρα του, ὥστε προσπάθῃσον νὰ μείνῃ ἡ αὐλεις θύρα ἀνοικτή· ἐὰν τυχὸν ζητήσῃ τὴν μητέρα του θὰ τὸν φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὴν οἰκίαν.

— Τί πράγματα εἶναι αὐτὰ σήμερον; ἠρώτησεν ἡ Μαρία ἀποροῦσα. Εἰς ποῖον θὰ τὸν παραδώσετε, ἀφοῦ τὸν φέρετε εἰς τὴν οἰκίαν;

— Εἰς σέ, Μαρία μου· θὰ τὸν φέρω εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Ἀλλὰ, κύριε, εἰσθε πολὺ παράδοξος! καὶ ἐὰν σὰς ἴδῃ τις εἰς τὸ δωμάτιόν μου τοιαύτην ὥραν, τί θὰ εἶπῃ;

— Τίποτε· τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον· ἐκλαίει ὁ μικρὸς, τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ τὸν ὠδήγησα πρὸς σέ, ἀντὶ νὰ ἐξυπνήσω τὴν μητέρα του· ἰδοὺ τὸ πᾶν!

— Κύριε, νὰ σὰς εἶπω, διστάζω...

— Ἰδοὺ πάλιν, Μαρία, ἤρχισες τὰς ἀντιλογίας σου. Ἐννοῶ, ἐννοῶ μόνον διὰ τῶν λόγων θέλεις νὰ δεικνύῃς τὴν ἀγάπην σου. Νομίζω ὅμως ὅτι πρέπει νὰ κάμνῃς καὶ μικρὰς θυσίας διὰ τὸν μέλλοντα σύζυγόν του· ἐνῷ τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ζητῶ παρὰ σοῦ δὲν εἶναι θυσία, ἀλλὰ μικρὰ χάρις· λοιπὸν θὰ μοὶ ἀρνηθῇς καὶ αὐτήν;

— Ἀ! πρὸς Θεοῦ! κύριε, μὴ λέγετε τοῦτο, σὰς παρακαλῶ. Ἐγὼ δὲν σὰς ἀγαπῶ!... Ἐγὼ κινδυνεύω νὰ παραφρονήσω καὶ σεῖς...

— Λοιπὸν, μὴ μοῦ ἀρνεῖσαι τὴν χάριν ταύτην, ἐπέμενε λέγων ὁ κόμης.

Τοσαύτην ἐπιβρόχην ὁ δαίμων οὗτος ἐξήσκει ἐπὶ τῆς ἀθώας νεάνιδος, ὥστε ἡ δυστυχῆς εἰς ἐν τῶν μαγευτικῶν αὐτοῦ βλεμμάτων.

— Ἀς ἦναι, κύριε, εἶπε, δὲν δύναμαι νὰ μὴ ὑπακούω εἰς τὴν θέλησίν σας. Ἀγνοῶ τί ἔχω ἐν ἐμοὶ ἢ μᾶλλον ποῖαν δύναμιν ἔχετε ἐπάνω σας, ὥστε μὲ ἀναγ-

κάζετε καὶ ἀκουσίως νὰ σὰς ὑπακούω...

— Λοιπὸν σύμφωνοι, Μαρία μου; ἠρώτησεν ὁ κόμης οὐτινος ἡ καρδία ἐπαλλεν ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Μάλιστα, ἐψέλλισεν ἡ νεᾶνις διστάζουσα εἰσέτι καὶ ἀπῆλθεν.

Εἰσερχομένη εἰς τὴν οἰκίαν ἡσθάνθη ἐκ νέου τὸ αὐτὸ βάρος, ὅπερ στιγμιαίως εἶχεν ἐνοχλήσει αὐτὴν οὖσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόμητος. Ἡ ἀθῶα, ἀλλὰ καὶ δυστυχῆς σύναμα κόρη, ἐγένετο κάτωχρος ἐκ τοῦ φύβου, καὶ περ ἀγνοοῦσα τὸ ἀληθὲς αἴτιον αὐτοῦ.

Ἦρκει ὅτι τοῦτο τότε πρῶτον συνέβαινε εἰς αὐτήν.

Ἐπῆρχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ γηραιά τις τροφὸς τῆς κυρίας Πέτκωφ, ἐκείνην λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτήσῃ. Μὴ τολμῶσα ὅμως, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὕτη τὴν αἰτίαν, νὰ πράξῃ τοῦτο ἐνώπιον τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἐν τῷ δωματίῳ της.

— Δυστυχῆς νεᾶνις, εἶπεν ἡ τροφὸς, ἀφοῦ ἡ Μαρία ἐτελείωσε τὴν μικρὰν διήγησίν της.

— Διατί δυστυχῆς; ἠρώτησεν ἡ κόρη ἐκπληκτος.

— Ἀθῶον τέκνον! καὶ ἐρωτᾷς τὴν αἰτίαν; Ποῖος σὲ ἠπάτησε, παιδί μου;

— Μὲ ἠπάτησεν; ἠρώτησεν ἡ Μαρία ἐπὶ μᾶλλον ἀποροῦσα, κανεῖς, κυρία.

— Τὸ ἐγκλημά σου διπλασιάζεται διὰ τοῦ ψεύδους!

— Ποῖον ἐγκλημα! τί λέγετε! ὑπέλαβεν ἡ ἀτυχῆς νεᾶνις ὠχριάσασα.

— Ποῖον ἐγκλημα! καὶ ἐρωτᾷς ἀκόμη; εἶσαι ἔγγυος, παιδί μου.

— Τί μὲ λέγεις! ἐγὼ ἔγγυος! ἂ! δυστυχία μου... δυστυχία μου!! ἀνέκραξεν ἡ δύστηνος νεᾶνις ἥδη κατανοήσασα τὸ μέγεθος τοῦ ἁμαρτήματός της.

— Προσοχή! μὴ φωνάζῃς, καὶ σὲ ἀκούσουν... καὶ τότε... Ἀ! ποῖος εἶναι ὁ κακοῦργος αὐτὸς, τέκνον μου, ἀθῶόν μου τέκνον! ὑπέλαβεν ἡ γραιᾷ τροφὸς συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς ἀθωότητος τῆς νεάνιδος, καὶ θά...

— Ω! μὴ τὸν ἀπειλήτε... ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχῆς θαλαμηπόλος, τὸν ἀγαπῶ! τὸν

ἀγαπῶ, ὡς παράφρων! Εἶμαι δυστυχής... λυπήσου με...

Ἡ φρόνιμος γραῖα ἰδοῦσα τὴν ἀπελπισίαν τῆς νεάνιδος ἔκρινε καλὸν νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Ἡσύχασον, κόρη μου, εἶπε, καὶ τὰ πάντα θὰ τελειώσουν· μὴ λυπήσαι δὲ καὶ πολὺ... τὸ γνωρίζω ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης εἶσαι ἀθῶα καὶ πιστεύω ὅτι ὁ Θεὸς θὰ σὲ συγχωρήσῃ....

Ι.

Ἦτο ἐννάτη μετὰ μεσημβρίαν.

Ἡ κυρία Πέτκωφ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς φέρουσα νυκτερινὸν ἱματισμόν. Τὸ φῶς τοῦ λύχνου ἀντανακλώμενον ἐπὶ τοῦ λευκοῦ προσώπου τῆς καθίστα αὐτὴν ὑπὲρ ποτε ὠραιότεραν. Τὰ δὲ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἔτοιμα νὰ καταρρεύσωσι δάκρυα ἔδιδον αὐτῇ οὐκ οἰδᾷ τι ὑπερφυσικόν.

Ἦν ἄγγελος δραπέτης τοῦ Παραδείσου; .. Νύμφη τις τῶν δασῶν τοῦ Αἵμου θρηνοῦσα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς; .. Διέμενευ ἀκίνητος καὶ συλλογιζομένη τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν σύζυγόν τῆς.

Ἐὰν ἔβλεπέτις αὐτὴν, θὰ τὴν ἐνόμιζεν ὡς ἄγαλμα τῆς ἐγκαρτερήσεως.

— Τί ἔπαθεν ἀπόψε ὁ υἱός μου καὶ δὲν ἔρχεται, ἐψιθύρισε ἀναμνησθεῖσα ὅτι μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ συζύγου τῆς ἔμεινε αὐτῇ παρήγορος ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἄγγελος... Μαρία! ποῦ εἶναι ὁ Νικόλαος, διατί δὲν μοὶ τὸν φέρῃς;

Οὐδεμία ἀπάντησις. Ἡ Μαρία ἦτο βεβυθισμένη εἰς τὴν λύπην τῆς.

— Μαρία! ἐφώνησεν ἰσχυρότερον ἢ κυρία Πέτκωφ, ποῦ εἶναι ὁ Νικόλαος;

Ὁ ἄνθρωπος παρεκτραπείς ἅπαξ τῆς εὐθείας ὁδοῦ δυσκόλως ἐπανακάμπτει εἰς αὐτήν· καὶ ἡ Μαρία ἦτο ἐν τοιαύτῃ καταστάσει. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ εἴπῃ εἰς τὴν κυρίαν τῆς ὅτι ἀφῆκε τὸν Νικόλαον τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόμητος, ἀλλὰ καὶ πάραυτα διενοήθη ὅτι τοῦτο θὰ δυσηρέσται ἴσως τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔτρεμε καὶ ἠγάπα συγχρόνως.

Εἶχεν ἤδη πεισθῇ ὅτι χάριν ἀποκρύφου τινὸς σκοποῦ ὁ κόμης ἐζήτησε τὸ παιδίον. Ἐφοβήθη λοιπὸν νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλως τε καὶ ἔμαθεν ἤδη ὅτι ἦτο ἑγγυος· ἐγίνωσκε πρὸς τούτοις ὅτι δι' οὐδενὸς ἄλλου μέσου θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐπικειμένην αἰσχύνην ἢ διὰ τοῦ γάμου, ὁ δὲ προσφιλεῖς αὐτῆς κύριος τοσάκις μέχρι τοῦδε κατὰ τὰς πρὸς ἀλλήλους τερπνὰς αὐτῶν συνομιλίας, καθ' ἃς ἡ νεᾶνις ἐνόμιζεν ἑαυτὴν εὐτυχεστάτην, ὑπισχνεῖτο ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ψευσθῇ, καὶ,

— Ἐδῶ εἶναι, κυρία, ἀπήντησεν ὑποκώφως.

— Τί κάμνει λοιπὸν μέσα καὶ δὲν ἔρχεται νὰ κοιμηθῇ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Πέτκωφ.

— Παίζομεν μαζῇ, ὑπέλαβε μετὰ πλείονος θάρρους ἡ Μαρία εἰσελθοῦσα ἅπαξ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ψεύδους· δὲν νυστάζει καθόλου.

— Καλὰ· ἅμα θελήσῃ νὰ κοιμηθῇ, φέρετον ἐδῶ.

— Μάλιστα, κυρία... Καὶ τώρα τί θὰ κάμω; Θεέ μου! Θεέ μου! ἐψιθύριζεν ἡ δύστηνος νεᾶνις ὁλως ἀπελπισ.

— Ἀγαπητόν μου τέκνον, εἶπεν ἡ κυρία Πέτκωφ, τοῦλάχιστον σὺ, μικρέ μου ἄγγελε, σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου μοὶ μένετε πρὸς παραμυθίαν... Ἀ! πρέπει νὰ γράψω καὶ πάλιν εἰς Βουκουρέστιον διὰ νὰ μοὶ ἀποστείλωσι τάχιστα καὶ τὸν Πέτρον. Ἀφοῦ εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσω τὸν πατέρα, ἃς διαμοιράσω ὅλην τὴν ἀγάπην μου μεταξὺ τῶν υἱῶν...

Λεπτὰ τινα παρῆλθον, καὶ ἡ κυρία Πέτκωφ κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἀνεπισθήτως. Τὸ μειδίαμα, μεθ' οὗ εἶχεν εἶπει τὰς τελευταίας λέξεις, διέμενευ εἰσέτι ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Μετ' οὗ πολὺ τὸ ὠρολόγιον τῆς οἰκίας ἐσήμαινε τὴν δεκάτην. Ἡ Μαρία μὴ ἀκούουσα νέαν διαταγὴν τῆς κυρίας τῆς ἠγέρθη ὅπως ἴδῃ μὴ ἐκαιμήθη. Βεβαιωθείσα δὲ περὶ τούτου·

— ὦ! ὅσον δι' ἀπόψε εἶμαι ἡσυχος, ἐψιθύρισε· καὶ ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς κατεκλίθη.

Δύο ὥραι παρήλθον ἐν ἡσυχίᾳ, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ θύρα τοῦ θαλάμου τῆς κυρίας Πέτκωφ ἠνεψύχθη ἐλαφρῶς· παρήλθον οὕτω τινὰ δεύτερα λεπτὰ ἀκόμη.

Μετ' οὐ πολὺ εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον ἄνθρωπός τις κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶ κιβώτιον μικρόν. Διέμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκίνητος καὶ μετὰ προσοχῆς ἐξετάζων, εἶτα δὲ ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Μὲ ὅλην τὴν προσπάθειαν ἣν κατέβαλεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅπως ἀποθέσῃ αὐτὸ ἡρέμα, τὸ κιβώτιον διαφυγὸν ἐκ τῶν χειρῶν του ἐκρότησεν οὐ σμικρόν.

Ἡ κυρία Πέτκωφ, ἥτις κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο κατειλημμένη ὑπὸ σπασμωδικοῦ τρόμου, ἀφυπνισθεῖσα ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐντρομος.

— ὦ Θεέ μου! τί τρομερὸν ὄνειρον! σύζυγέ μου...

Ἰδοῦσα δὲ πρὸ αὐτῆς τὸν ξένον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ἔχοντα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κιβωτίου ἐτρόμαξε μᾶλλον. Ἐνόμισεν αὐτὸν ἢ δυστυχῆς ὥς συνέχειαν τοῦ ὄνείρου τῆς. Ἡ ἀπάτη ὅμως αὕτη ὀλίγον διήρκεσε· διότι ἀποτινάξασα ἐντελῶς τὸν ἐκ τοῦ ὕπνου λήθαργόν της ἐνόησεν ὅτι ὁ πρὸ αὐτῆς ἄνθρωπος δὲν ἦτο ὄνειρον.

— Πόσον ὠραία εἶναι! ἐψιθύριζεν οὗτος, πόσον εἶναι ὠραία.

— Ὁ κόμης! ἐψέλλισεν ἡ κυρία Πέτκωφ ἐκπληκτος συνελθοῦσα ἐντελῶς.

— Ναί, κυρία, ὁ κόμης! ἐγὼ εἶμαι! εἶπεν ἀναλαμβάνων ὅλον αὐτοῦ τὸ σαταινικὸν ὕφος. Τὴν νύκτα ταύτην ὅμως δὲν ἦλθον ἐπαιτῶν, ἀλλ' ἀπαιτῶν...! καὶ συγχρόνως ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς ζώνης του λαμπρὸν ἐγχειρίδιον ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ κυρία Πέτκωφ οὐδὲ λέξιν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ. Ἦθελε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' οἱ λόγοι της κατεπνίγοντο ἐντὸς τοῦ λάρυγγος. Τοῦτο ἐβοήθησε τὸν κόμητα νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Κατὰ πρῶτον, ἀγαπητὴ μου κυρία, σιωπὴ! ἔχω μετ' ἐμοῦ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, δι' ἣς δύναμαι, ὅποτε θελήσω, νὰ σᾶς ἀπολιθώσω...

εἶπε δείξας τὸ κιβώτιον· ἢ, ἂν δὲν ἀρκῇ αὕτη, προσέθηκε, νὰ σᾶς ἀναγκάσῃ νὰ σιωπήσῃτε, πιστεύω ὅτι ἐκεῖνο, τὸ στίλβον ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐγχειρίδιον, θὰ πράξῃ τοῦτο· γνωρίζω κτυπήματά τινα λαμπρότατα· ὦ! εἶμαι ἐπιτηδειότατος! Τὴν νύκτα ταύτην εἶμαι ὁ πεσὼν ἄγγελος ἐνσεσαρκωμένος... Ὅταν σᾶς ἔλεγον ὅτι οὐδεμία γυνὴ μέχρι τοῦδε ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῇ εἰς ἐμὲ, θὰ ἐγελάτε ἴσως· ἤδη ὅμως θὰ μάθετε ὅτι δὲν ἐψευδόμην... Παραδοθῆτε! προσέθηκε μετὰ τόνου ἰσχυροτέρου καὶ προεχώρησε βήματά τινα.

Ἡ Ἀλεξάνδρα ἐκάθητο ἀπλανεῖς ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οἶονεῖ ἄψυχος.

— Θεέ μου! Θεέ μου! λύτρωσέ με! ἐψέλλισεν.

Αἱ λέξεις αὗται μόλις ἠκούσθησαν. Τόσῳ ἀσθενῆς ἦτο ἡ φωνή της.

— Οὐδεὶς, κυρία, θὰ σᾶς λυτρώσῃ τὴν νύκτα ταύτην ἀπὸ τὰς χεῖράς μου! εἶπεν ὁ κόμης. Εἶμαι ὁ Σατάν!... Εἶμαι... Λοιπὸν, κυρία μου, ἄς τελειώσωμεν, προσέθηκε πλησιάζων.

Ἡ ἀτυχῆς χήρα ὠρθώθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ὅπως ἀποκρούσῃ διὰ τῶν ἐναπολειφθεῖσών αὐτῇ δυνάμεων τὸν τρομερὸν αὐτῆς ἐχθρόν.

Ὁ κόμης στάς ἐπ' ὀλίγον ἀκίνητος ἐσκέφθη.

— Ἀς ἐξασφαλισθῶ καλῶς, εἶπε καθ' ἑαυτόν· ἐὰν ἐκβάλῃ κραυγὴν, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ σιωπήσῃ.

Ταῦτα σκεφθεὶς ἐπλησίασε πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ λαβὼν εἰς τὰς χεῖράς του τὸ κιβώτιον ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀτυχῇ γυναῖκα, ἥτις βλέπουσα τὸν κίνδυνον ἐπικείμενον ὠρθώθη ἀπειλητικῇ ἀντλοῦσα ἰσχὺν ἐκ τῆς ἀπελπισίας της καὶ ἀφῆκε κραυγὴν δυναμένην νὰ συγκινήσῃ καὶ θηρίον ἀκόμη, ἐὰν τοῦτο δὲν ἦτο ὁ κόμης.

— Φωνάζεις, ἀθλία!... λάβε... ἀνέκραξεν ὁ κόμης μετὰ μειδιάματος, ὅπερ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν, καὶ ἔρριψε κεφαλὴν μικροῦ παιδὸς, ἥς οἱ ξανθοὶ βύστρυχοι ἦσαν αἱματόφυρτοι.

Ἡ τάλαινα χήρα ἐφρικίασεν ἐγγίσασα τὰς τρίχας ἐκείνας.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἐψιθύρισεν ὡς παράφρων. Νικόλαε! υἱέ μου! ποῦ εἶσαι;

— Ἴδου ὁ υἱός σας, κυρία, εἶπε μετὰ θηριώδους ἀπαθείας ὁ Ῥώσος φέρων τὸ κιβώτιον πρὸς τὸ φῶς. Ἴδου, ἴδετε αὐτόν!

— Ἀχ! ἀνέκραξεν ἡ δύστηνος Ἀλεξάνδρα, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς λειπόθυμος μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο κτύπημα.

Εἶδεν ἐστηρίγμενον ἐντὸς τοῦ κιβωτίου τὸ σῶμα τοῦ υἱοῦ τῆς ἄνευ κεφαλῆς...

— Τέλος σὲ ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐν ἁρετε σύζυγε, εἶπεν ὁ κόμης μετὰ τόνου μεστοῦ σαρκασμοῦ. Ἀρετή! σὲ νικῶ! σὲ καταπατῶ!...

Μετ' οὐ πολὺ προέβαλεν ἐκ τῆς θύρας μορφὴ τις ὠχρά. Ἦτο ἡ Μαρία ἣτις κοιμωμένη ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ ἀφύπνισθη ὑπὸ τῆς διπλῆς κραυγῆς τῆς κυρίας καὶ ἔδραμεν ὅπως ἴδῃ τί συνέβαινε.

— Ἀπιστε! σὲ συνέλαβον! ἀνέκραξεν ἅμα ἐμφανισθεῖσα, σὲ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ! Μὲ ἠπάτας λοιπὸν, κακοῦργε, μὲ ἠπάτας!... Καὶ σὺ, κυρία, εὐρέθης νὰ τὸν ἀρπάξης ἀπὸ ἐμὲ, προσέθηκε καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς ἤρπασεν ἐν τῶν καθισμάτων, ὅπερ ἠτοιμάσθη νὰ ῥίψῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς τῆς κυρίας τῆς.

Ἀλλὰ πάραυτα ἔμεινεν ἀκίνητος ἀκολουθήσασα τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ κόμητος.

— Ἴδὲ, εἶπεν οὗτος δεικνύων αὐτῇ τὸ κιβώτιον, ἰδέ...

— Τί; τί εἶναι τοῦτο; ὦ Θεέ! ὁ Νικόλαος! ἅ! τέκνον μου, ἐγὼ σὲ ἐφόνευσά! ἀνέκραξεν ἡ ἀθλία καὶ κατέπεσεν ἄπνους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους...

.....

ΙΑ'.

Τὴν ἐπιούσαν τῶν φρικωδῶν τούτων συμβάντων λίαν πρῶτ' οἱ χωρικοὶ ὠπλισμένοι διὰ ῥοπάλων, πελέκεων, λίθων

κατεδίωκον ἄνθρωπὸν τινα, ὅστις ὅμως, φαίνεται, εἶχε τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἀχιλλέως, διότι ἀπείχε πολλὰ βήματα ἀπὸ τοὺς διώκτας αὐτοῦ.

Εἰς μάτην μεταξὺ ὅλου τοῦ πλήθους δύο ἄνθρωποι ἔκραζον ὅτι εἶναι χρεῖα νὰ παύσῃ ἡ καταδίωξις, ὅτι θὰ μεταμεληθῶσιν, ἐὰν ὁ καταδιωκόμενος ὑποστῇ δυστύχημά τι, καὶ ὅτι μόνοι οὗτοι οἱ δύο εἶναι ἱκανοὶ νὰ συλλάβουν τὸν φεύγοντα, ἐὰν καταλείπωσιν αὐτοῖς τὴν καταδίωξιν. Οἱ χωρικοὶ ἔμενον ἀμετάπειστοι, ἄκαμπτοι.

— Πρέπει νὰ συλληφθῇ ζῶν ὁ κακοῦργος! ἔκραζον, πρέπει νὰ φονευθῇ διὰ σκληροῦ θανάτου! καὶ ἐξηκολούθουν τὴν καταδίωξιν μετὰ σπουδῆς. Ἡ σκηνὴ αὕτη ἐξηκολούθει δύο συνεχεῖς ὥρας. Ἐννοεῖται ὅτι εἶχον χώραν καὶ διάφορα ἀστεῖα γεγονότα· διότι, ὡς ἦτο ὅλον τὸ πεδῖον καὶ οἱ λόφοι χιονοσκεπεῖς, οἱ χωρικοὶ τρέχοντες ἐπιπτον, καὶ ἐπὶ τῶν πιπτόντων ἐπιπτον ἄλλοι καὶ γέλωτες καὶ ἀστεῖσμοι καὶ διὰ σφαιρῶν ἐκ χιόνος παίγνια ἦσαν τὸ ἄρτυμα τῆς καταδίωξεως. Ἐπειτα δὲν ἐβιάζοντο πολὺ, διότι ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ καταδιωκόμενος ἦν ἀδύνατον νὰ τοὺς διαφύγῃ.

— Μετὰ τινα εἰσέτι χρόνον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐφθασεν ὑπὸ τοὺς πρόποδας κορυφῆς τινος τοῦ Αἵμου Σήπκας καλουμένης, ἣτις παραδόξως, ἐνῶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι κορυφαὶ ἦσαν πλήρεις χιόνος, οὐδὲν ἔχνος τοιαύτης ἔφερεν. Ἐπομένως ὁ καταδιωκόμενος ἤρξατο ἀναρρίχόμενος μετὰ μεγίστης εὐκολίας, ἐνῶ οἱ χωρικοὶ ἀμελήσαντές πως τὴν καταδίωξιν, ἐπεβράδυνον αὐτήν.

Ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἦτο νὰ τὸν συλλάβωσι ζῶντα, διότι ἄλλως μυριάκις ἠδύναντο νὰ τὸν φονεύσωσιν.

Αἰφνης ἡ καταδίωξις ἔπαυσεν ἐξ ὀλοκλήρου καὶ αἱ φωναί,

— Σταθῆτε! Σταθῆτε! εἶναι ὁ καιρὸς του! ἀντήχησαν πανταχόθεν.

Καὶ πάραυτα ἅπαν ἐκεῖνο τὸ πλήθος, ὅπερ οὔτε αἱ παρακλήσεις, οὔτε αἱ ἀπειλαὶ τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσιν ἔμεινεν ἀκίνητον καὶ

περιμένον μετὰ πυρετώδους ἀνησυχίας.

Μετ' ὀλίγον ἤρξατο πνέων ἄνεμος κατ' ἀρχὰς μὲν ἀδύνατος, ἔπειτα μᾶλλον ὀρμητικὸς, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν πέντε περίπου λεπτῶν τόσῳ ἰσχυρὸς, ὥστε ἅπαντα τὰ περίξ δένδρα ἤρξαντο κλονιζόμενα.

Ἀπαντες ἐστράφησαν ὅπως ἴδωσι τί θὰ ἔπραττεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμήν!...

Ἐν τῇ κορυφῇ ἐκείνῃ οὐδὲν δένδρον, οὐδεὶς θάμνος ὑπῆρχεν.

Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος αἰσθανόμενος ἑαυτὸν κλονούμενον προσεπάθει νὰ κρατηθῇ ἐκ τῶν παρακειμένων λίθων, ἀλλ' ἀπεσπάτο ὑπὸ τῆς καταιγίδος.

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος! ἀνέκραξέ τις τῶν χωρικῶν, ἰδέτε τί θαρραλέος ἄνθρωπος εἶναι! ἐγὼ, ἂν ἦμουν εἰς τὴν θέσιν του, ἕως τῶρα θὰ ἦμουν τελειωμένος.

— Ἐχεις δίκαιον, ἔχεις δίκαιον! εἶπεν ἄλλος τις· ἰδὲ τὰς προσπαθείας τὰς ὁποίας καταβάλλει.

— Ὁ καυμένος! ἐγὼ ἤρχισα νὰ τὸν λυποῦμαι...

— Τί; νὰ τὸν λυπεῖσαι; καὶ θέλει ἄνθρωπος τοιοῦτος λύπην! ἂ! ὁ κακοῦργος... μᾶς κατέστρεψε τὸ χωριό! ὁ δολοφόνος!

— Αἱ φίλοι μου, διασκέδασιν ποῦ θὰ ἔχωμεν!

— Παρατηρήσατε, παρατηρήσατε! ἀνέκραξαν πλείστοι.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεε μεθ' ὅλης του τῆς ὀρμῆς, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κατέβαλεν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς προσπαθείας ὅπως κρατηθῇ. Ἐπὶ τέλους ρεῦμα, ὀρμὴ τῆς καταιγίδος βιαιοτέρα τῶν ἄλλων τὸν παρέσυρεν ὀλίγον, μετὰ τοῦτο ἕτερον σύμμαχον, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ πρώτου τὸν ἀνῆρπασεν ὑψώσαν αὐτὸν πόδας τινας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

Τρίτον ὀρμητικώτερον τῶν δύο πρώτων ἔπνευσε καὶ ὁ Ῥώσος, ὁ κόμης Ἰβανόφσκης, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας, ὁ διώκτης τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατεκυλίσθη εἰς τὴν ἄβυσσον.

.....

Παράφρονες δύο ἐν τῇ κωμοπόλει Καζανλικίῳ ἐπισύρουσι τὸν οἶκτον παντὸς περιγητοῦ. Ἡ μία τούτων πλήρης ὠραιότητος ἔχει τὴν μανίαν νὰ λαλῇ μόνον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν πρὸς πάντα ἐπισκεπτόμενον αὐτὴν, ἰδίως δὲ εἰάν ᾖ Ἕλλην.

— Φοβοῦ τὴν Ῥωσίαν! κράζει συνεχῶς, προφυλάττου ἀπὸ τοῦς Ῥώσους, φίλε μου, εἶναι ἐχθροί! ἂ!... κακοὶ ἐχθροὶ εἶναι οἱ Ῥώσοι...

Ὅταν δὲ εὐρίσκεται μόνῃ.

— Ὁ υἱός μου, ποῦ εἶναι ὁ υἱός μου διὰ νὰ μὲ σώσῃ! ἐπαναλαμβάνει. Περιμένει πάντοτε τὸν ἐν Βουκουρεστίῳ διαμένοντα υἱὸν της. Ἀλλὰ διατί ὁ πάππος του δὲν ἀποστέλλει αὐτὸν εἰς τὴν μητέρα του ἢ διατί τοῦλάχιστον δὲν λαμβάνει αὐτὴν παρ' ἑαυτῷ;...

Ἐνα σχεδὸν μῆνα μετὰ τὸν οἰκτρὸν τοῦ κόμητος θάνατον ἄνθρωπός τις εἶχεν ἐμφανισθῇ εἰς τὴν ἐν Βουκουρεστίῳ οἰκίαν τοῦ πατρὸς τῆς κυρίας Πέτκωφ ζητῶν αὐτόν. Ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐδέχθη τὸν ἐπισκέπτην, ὅστις παρεκάλεσεν αὐτὸν ἵνα τῷ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁμιλίας ὁ πατὴρ τῆς παράφρονος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἡ συνδιάλεξις ἐγένετο, λίαν κατηφής.

— Δυστυχὲς τέκνον, εἶπε πλήρης θλίψεως πρὸς τὸν παριστάμενον ἑγγονόν του, δὲν θὰ ἴδῃς τὴν μητέρα σου ἢ μετὰ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.....

Τί ἐνύει διὰ τούτου; Ἴσως ἄλλοτε τὸ μάθωσιν οἱ ἀναγνώσται...

Ἡ ἄλλη παράφρων εἶναι νεᾶνις δεκαοκταετῆς περίπου. Ἡ ἐτοιμασία ἐνδυμάτων βρέφους εἶναι ἡ παραφροσύνη της.

— Θὰ ἔχω καὶ ἐγὼ υἱόν, ἐπαναλαμβάνει πάντοτε, θὰ τὸν ἀγαπῶ, θὰ τὸν περιτυλίσω εἰς τὰ σπάργανα. Χά! χά! χά! κραυγάζει χαίρουσα, θὰ ἔχω καὶ ἐγὼ υἱόν! ἀλλ' ὁ πατήρ του....

Τοῦτο μόνον θλίβει τὴν νεάνίδα.

Ἡ μία τῶν παραφρόνων τούτων εἶναι ἡ κυρία Πέτκωφ· ἡ δὲ ἄλλη ἡ ἀτυχὴς θαλαμηπόλος, ἡ Μαρία...

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο καθ' ὃ ἡ θεὰ τοῦ φονευθέντος Νικολάου εἶχεν ἐμποιήσει

αὐτῷ τόσῳ ἀλγεινῇ ἐντύπωσιν, σὺν τῇ ἀπωλείᾳ τῶν φρενῶν εἶχε πάθει ὑπὸ ἐκτρώσεως.....

Ἐπίλογος.

Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Περουπόλεως» τῆς 25 Ἰουνίου 1864 ἔγραφε τὰ ἑξῆς.

«Ἐνθυμούνται βεβαίως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ὅτι κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἀνηγγείλαμεν αὐτοῖς τὸν θλιβερὸν θάνατον τοῦ κόμητος Ἰβανόφσκη ἀπελθόντος ἐντεῦθεν μὲ ἀδειαν περιηγήσεως χάριν καὶ φονευθέντος ἐπίτινος τῶν κορυφῶν τοῦ ΑἼμου ἐν τῇ θήρᾳ. Ἐνεκα τῶν χιόνων οἱ χωρικοὶ δὲν ἠδυνήθησαν τότενὰ παράσχωσιν αὐτῷ οὐδεμίαν βοήθειαν, καίτοι εἶδον αὐτὸν κυλισθέντα εἰς τὰς χαράδρας τοῦ ὄρους ἐκείνου. Ἐν μιᾷ ὁμως τούτων κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα χωρικοὶ ξυλευόμενοι εὗρον τὰ ὅστᾳ ἀνθρώπου, ἅτινα ἐκ τῶν ἐνδιμάτων καὶ ἐκ τῆς θέσεως ἐν ᾗ ἔκειντο ἐγνώρισαν ὅτι ἦσαν τοῦ κόμητος.

Εὐτύχημα τῶντι διὰ τὴν ἀτυχὴ οἰκογένειαν τοῦ εὐφροῦς καὶ εὐγενοῦς κόμητος ὅτι ταῦτα τοῦλάχιστον διετηρήθησαν ἀβλαβῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄρους καὶ χωρὶς νὰ παρασυρθῶσιν ὑπὸ τῶν λύκων καὶ τῶν ἄλλων ἀγρίων θηρίων αὐτοῦ.

Τὰ ὅστᾳ ταῦτα μετενεχθέντα ἐκείθεν ἐντὸς λάρνακος τῇ προθύμῳ συνδρομῇ τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει προξένου τοῦ Αὐτοκράτορος ἐτέθησαν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῆς Περουπόλεως, ἐν ᾧ ὑπάρχει τάφος τῆς οἰκογενείας Ἰβανόφσκη.

Ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ψαλλέντι μνημοσύνῳ παρῆσαν πολλοὶ τῆς Αὐλῆς καὶ πλείστοι φίλοι τιμῶντες τὰς ἀρετὰς, τὴν εὐφυΐαν, τὴν ἰκανότητα τοῦ πλήρους μέλλοντος διπλωμάτου.»

Ἴδου οἱ συνήθεις ἐπικήδριοι τῆς ἐποχῆς μας!

—Ὁ Μαστρο-Σίμος;

Κάτωθεν τῶν παρὰ τὴν Καλλιπόλιν προπόδων τῆς Ῥοδόπης, ὥρας τινὰς ἐκείθεν τῆς Καλλιπόλεως ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν ἀγοῦσῃ κεῖται χωρίον τι

Τατάρ-Κιόϊ καλούμενον. Οἱ κάτοικοι, αὐτοῦ εἶναι ὅλοι Τάταροι Τοῦρκοι ἐκ τῶν διωχθέντων ἐκ Ῥωσίας, ἄνθρωποι ἐργατικώτατοι καὶ γεωργοὶ (ἐν παρόδῳ) φιλοπονώτατοι.

Ἐκεῖθεν, ἀναγνώστᾳ μου, διερχόμενος τῷ 1865 συνήντησα τὸν Μαστρο-Σίμον ἐν τῷ χωρίῳ ἐκείνῳ ἐκτελοῦντα τριπλοῦν χρέος, ἀρτοποιοῦ, ξενοδόχου, καὶ παντοπώλου καὶ διηγούμενον εἰς πάντας τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν τὰ τρομερὰ συμβάντα του διὰ νὰ τοὺς διασκεδάξῃ βεβαίως. —

Εὐτυχὴς καὶ ἐγὼ, προσφιλὴς μου ἀναγνώστρια, ἐὰν ἐπέτυχον τούτου.....

Λ. Π.

ΜΑΘΗΜΑ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΔΟΘΕΝ

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

Προσῆγγιζεν ἤδη τὸ μεσονύκτιον ὅτε ὁ κύριος Ῥιβόνης εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του.

— Πῶς! τοιαύτην ὥραν! — ἀνέκραξεν αὕτη μετ' ἐκπλήξεως καὶ τρόμου — μήπως ἀσθενεῖτε;

— Ἀπ' ἐναντίας, φιλτάτη μου· οὐδέποτε ἠσθάνθην ἐμαυτὸν τόσον ὑγιᾶ ὅσον τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Μήπως ἐλάβετε δυσάρεστον τινα εἶδησιν λυποῦσαν ὑμᾶς;

— Ὅχι κατ' εὐτυχίαν· καὶ ἂν τοιαύτην εἶχον, ὥς γνωρίζετε, ἔνεκα τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν πρὸς ὑμᾶς τρέφω θὰ ἀπέφευγον ὅσον τὸ δυνατόν νὰ ἐννοήσητε αὐτήν, διὰ νὰ μὴ σᾶς λυπήσω.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐκάθητο ἐντὸς μεγάλης ἑδρας νεύων τῇ θαλαμηπόλῳ νὰ ἀπέλθῃ. Ὁ Κ. Ῥιβόνης, πλούσιος ἔμπορος Μεδιολάνων, εἶχεν ὑπερβῇ τὸ ἔξηκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος· μικρὸς τὸ σῶμα καὶ ἰσχνὸς ἦτο γέρων ἐνεργητικὸς καὶ δραστήριος καίτοι ἠσθάνετο τὰς προσβολὰς, ἃς ὑφίστανται οἱ προβεβηκότες τῇ ἡλικίᾳ· ἦτο καρδίας ἐξαιρέτου καὶ ψυχῆς εὐσεβοῦς, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἐτήρησαν τὸ πῦρ τῆς νεότητος. Λαβὼν